

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1442. usque ad annum 1460

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1768

VD18 90118324

§. 44. Richardi Eboracensis Ducis summum in Anglos imperium

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66507](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66507)

Regis responsum, licet æquitate firma- Sæcul. XV.
 tum, Delphino displicuit, qui mutato con- A. C. 1457.
 festim consilio in Belgio hæerere decre-
 vit, conjugemque suam Carolinam
 ejusdem Ducis Filiam, quam hucus-
 que nunquam viderat, ex Sabaudia ac-
 cersiri jussit. Hæc adventum suum nil
 cunctata, & connubii jure usa, tertio ex
 post anno Filium procreavit, tenera ad-
 huc ætate fatis ereptum. Ceterum Del-
 phinus haud diu quietus in Brabantia
 substitit, sed brevi inter Burgundiæ Du-
 cem, ejusque Filium dissidiorum telam
 exorsus est, cum Proceres ex nobilissi-
 ma Familia de Croy ortos, qui Patris
 animo dominabantur, ad suas partes per-
 traheret, eosdemque adversus Ducis Fi-
 lium, qui illos ferre non poterat, consilio
 & opera tueretur.

§. XLIV.

*Richardi Eboracensis Ducis summum
 in Angliam imperium.*

Richardus Eboraci Dux, cæsis fugatis- Polyd. Vir-
 que regiis copiis, semper Regem si- gil. hist.
 bi tanquam tutori obnoxium tenuit, re- Angl. ad
 gnumque cum summo imperio admini- hunc ann.
 stravit. Præprimis Henricum compu-
 lit, ut ad Londinensem urbem Sena-
 tum convocaret, qui quidem primum Re-
 gis honori consulturus, rei male admi-

Kk 5

nistra-

Sæcul. XV.
A C. 1457.

nistratæ culpam in suorum Ministrorum humeros rejicere studuit; verum brevi tempore Henricus regendo impar declaratur, eique tutores constituuntur. Horum tres Eboracensis Dux nominari voluit, quos inter ipse primus esset, adjecta Protectoris Regni dignitate. Alter erat Sarisberiensis Comes, quem etiam Angliæ Cancellarium nominarunt. Tertius demum Varvicensis Comes, cui Caletii administratio demandata est. Hanc eo tempore præ totius Regni ditionibus & proventuum ubertas, & loci amœnitas quam maxime commendabat. Ita nempe Eboracensis Ducis amici ad honorum fastigia ascenderunt, eo altiore gradu, quo potior quisque in Ducis gratia esset. Ipse quoque Eboracensis, ne tentato quidem belli discrimine, sensim sibi planam ad Angliæ solium viam stravit, & ab ipsa imperii summa nonnisi uno passu distare videbatur, id solum adhuc præstolabatur, ut publicis etiam populi acclamationibus ad usurpandas regni habenas urgeretur; quippe coronam simul, & sceptri non a se sponte capti, sed sibi invito delati gloriam acquirere affectabat.

Verum Regina, quæ non minore prudentia, animique fortitudine eminebat, quam Rex ejus Maritus ignavia atque somno-

sonnolentia, torperet, Eboracensis ambitioni sese pro viribus opponere statuit. Sæcul. XV.
A. C. 1457.

Quocirca cum Henrico recens electo Sommerfeti Duce, necnon cum Buckinghamo itidem Duce, aliisque suis consilia confert, ac plurimos auctoritate ac potentia præcipuos ad suas partes trahere conatur; Hi omnes rem tam religioso silentio tegebant, ut ipse Richardus nihil eorum, quæ gesta fuerant, subodoratus esset, donec in quodam Senatu, cujus membra ab ipsa Regina fuerent selecta, atque ad Granvicensem urbem convocata, Rex declarasset, sibi haud ultra Protectorem fore necessarium, proin Eboraci Ducem regni administrandi sollicitudine eximendum; atque rupta omni mora sigillum majus manibus Regis reddendum esse, ut id illius fidei, quem Rex e subditis suis magis idoneum judicaverit, committeretur.

§. XLV.

Dux aula profugus.

Hoc Senatus decreto Dux summo terrore defixus hæsit. Ast temporum injuriæ cedendum ratus, atque imminens capiti suo periculum veritus, una cum Sarisberiensis, & Warvicensis Comitibus aula excessit. Horum absentia tandem Regis auctoritas revixit; verum brevi